

Vers a levegőben

KÖNYVKRITIKA - LXV. évfolyam, 33. szám, 2021. augusztus 19.

Kállay Eszter: Kéz a levegőben. Magvető Könyvkiadó, Budapest, 2021, 64 oldal, 1999 Ft

A hézag című szerelmes versben szerepel: „néha nem tudom, hol végződöm, csak keresem, hogyan kapcsolódom a földhöz”. Olykor én is így éreztem magam olvasóként. Sokféle hézagot ölel magába ez a vers: a mondatok, a fogak, a napok, a lépések közöttit, és valahogy afelé gravitál a szöveg, hogy a lényeg, az egymásra találás inkább ezekben a szünetekben van, s nem a szolid formákban. Ez szép. Ugyanakkor ez a költészet a közös tapasztalaté, s nem az idegenségé. Ha nem értjük egymást félszavakból, nem ismerjük egymás szüneteit, ha nem tudunk az utalásaival összekacsintani, ha nem örülünk egymás jelenlétének, akkor nem feltétlen ad meg minden segítséget a szöveg ahhoz, hogy a mással történő megváltoztató találkozásként fogadjuk be